

สาวน้อย
วรรณกรรม

กับ

นักเขียน

ผู้

เผชิญหน้า

กับ

พระเจ้า

MIZUKI
NOMURA

ภาค
ปลาย

คานะจัง ฉันมีเรื่องราวที่อยากเขียนด้วยล่ะ

นั่นคือเรื่องราวหวาน ๆ ขาว ๆ ใส ๆ เหมือนกับมานะ หรือเสบียงจากสวรรค์ที่ไปรยปรายลงมาเหนือประชาชน ที่ระเห็จระเหร์ร้อนตามทุ่งหญ้าอันรกร้าง ถึงจะท้องว่าง ขนาดไหน แต่ก็อึดื้อขึ้นมาได้ทันที

พระเจ้าจะไปรยมานะ เชิดชูความหวังของประชาชน และให้ความรักที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงแผ่นดินในพันธะสัญญา

นี่ คานะจัง ถ้าสักวันฉันเขียนเรื่องที่มีความสุขและอ่อนโยนได้อย่างนั้นคงจะดีนะ

แล้วก็นะ คานะจัง

ฉันจะสารภาพทุกอย่างที่ควรจะสารภาพ เพื่อให้ คานะจังยอมยกโทษให้ แล้วฉันจะสามารถมุขประตุรัว อันแสนแคบบานนั้นด้วยความกล้าหาญได้ไหมนะ

อารัมภบท ● การทวนรำลึกถึงความหลังและการแนะนำตัวเอง—เรื่องที่เขาอ่าน
พิมพ์เป็นนิตยสาร

ลาก่อนค่ะ คุณ คนที่ฉันชอบมากถึง
ขนาดนี้

มีผู้หญิงคนหนึ่งบอกลาด้วยคำพูดเช่น
นี้กับคนที่รักมากที่สุด

ถ้ารักกัน ทำไมถึงอยู่ด้วยกันไม่ได้ล่ะ?

มือที่กุมกันต้องสะบัดปล่อยอย่าง
อ่อนโยนอย่างนี้ด้วยหรือ?

หันหลังให้เขาที่มองด้วยสายตาสิ้นหวัง
ทำไมต้องมุ่งหน้าไปที่ประตูรั้วอันแสนแคบ
เพียงลำพังด้วยล่ะ

เราสองคนกุมมือกันบนเส้นทางที่
ทอดยาวและสดใส เดินเคียงกันไปไม่ได้หรือ

สำหรับเด็กอายุสิบเจ็ดอย่างผม เมื่อ
คิดถึงความไม่สมเหตุสมผลของคำพูดและท่าที

ของเธอแล้ว ก็ทำได้แค่รู้สึกเศร้าและไม่พอใจ

ลาก่อนจ๊ะ

ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง คนคนหนึ่งที่ช่วยนำพาผม
ไป ก็มองด้วยนัยน์ตาสดใส่อยู่ในกลีบดอกไม้อสีขาวบริสุทธิ์ และ
กระซิบกับผมว่า

ลาก่อนจ๊ะ

สิ่งที่ย้อนขึ้นมาในใจคนรู้สึกเจ็บแปลบ คือรอยยิ้มอัน
อบอุ่นจนแทบจะหลอมละลายไปในแสงสีทองของยามเย็นอัน
อ่อนโยน

ให้ผมอม ๆ มีอีกกับเท้าที่บอบบาง และหางเปียยาวพลิ้ว
ไหวที่ดูใจมเข้ามาอย่างน่าพิศหวัง

ร่างด้านหลังที่ไม่หันกลับมา

ในหูแว่วเสียงอ่อนโยนจนน่าสงสารดังซ้ำไปซ้ำมา

ลาก่อนจ๊ะ

คุณเป็นคนสำคัญที่สุดของฉัน

“อ้าว นี่ ตามสัญญา”

พอสายห้อยมือถือรูปลูกบอลเตะมารวีสวมพู่ค้อยๆ ตกลงในฝ่ามือ คุณโคโตบุกกียิ้มอย่างดีใจ

“ชะ ขอบใจจ้ะ”

“ขอโทษนะที่เอามาให้ช้า”

พอผมเอ่ยปากขอโทษด้วยความรู้สึกผิดเล็กๆ เธอก็สั่นหน้าอย่างแรงจนเส้นผมกระदैง

“ไม่เป็นไรจ้ะ! มันน่ารักมากๆ เลยล่ะ”

หลังจากที่เธอจับสายห้อยมือถือไว้แน่นด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มแล้วก็แกะซองออกมาแล้วใช้นิ้วคีบที่ห้อยมือถือมาประดับต่อหน้า

แล้วจึงมันอยู่นานด้วยใบหน้าอ่อนโยนจนแทบหลอมละลาย
ห้องเรียนในยามเช้าเต็มไปด้วยบรรยากาศอันนุ่มนวล
แสงใส ๆ ที่สาดส่องมาทางหน้าต่างต้องหน้าต่างคุณโคโตะบุกิจจน
ดูสดใสเป็นประกาย

มันเป็นช่วงที่คนเริ่มเข้ามาในห้องเรียนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
แต่ดูเหมือนคุณโคโตะบุกิจจะไม่สนใจ โหนกแก้มแดงเรื่อ เธอ
เงยหน้ามองผม

“นี่.....อิโนอุเอะเก็บที่ห้อยมือถือนี้ไว้ตลอดเลยหรือ?”

“อืม เป็นของฝากจากการไปเที่ยวช่วงวันหยุดฤดูร้อน
นะ แต่ไม่มีโอกาสให้สักที ก็เหมือนกับการถามทุกข์สุขในช่วง
ฤดูร้อนของคุณโคโตะบุกิจนั่นแหละ”

พอพูดเช่นนั้น คุณโคโตะบุกิจก็ทำปากย่นนิด ๆ

“ก็ฉันนะ.....โคโตะอิโนอุเอะเกลียดแล้วก็ไม่ชอบหน้านะสิ”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นสักหน่อย จะว่าไปคุณโคโตะบุกิจต่างหาก
ที่ดูเหมือนจะไม่ชอบฉัน เพราะฉันเลยคิดว่าถึงจะเอาของฝาก
ให้ก็คงเป็นการรบกวนเปล่า ๆ”

“มะ ไม่ใช่ซะนะ! ฉันไม่ได้เกลียดอิโนอุเอะนะ.....เพียง
แต่ฉันตื่นเต้นก็เลยทำหน้าน่ากลัว ๆ เท่านั้นเอง—ถึงอยากจะ
คุยด้วย แต่ก็คุยไม่เก่ง.....ไม่ได้เกลียดนะ.....ก็ฉันนะ เรื่อง
อิโนอุเอะคงนะ.....”

ท่าทางريبปฏิเสศเป็นพัลวันของคุณโคโตะบุกิจน่ารัก จน
ผมนึกหัวเราะคิกคักในใจ ผมยิ้มอย่างมีความสุขเต็มที่

“อืม ตอนนี้อยู่แล้ว”

จากนั้นคุณโคโคโตบุกก็วางหน้าส่งบลลง แล้วก้มหน้าอย่าง
เขิน ๆ

“ดีจัง”

เธอใช้สองมือกุมประคองที่ห้อยมือถือไว้

“อีโนอุเอะเลือกที่ห้อยมือถือนี้ให้ฉันสินะ”

“อืม”

“ตอนเลือกคิดถึงฉันไหม?”

“อืม ฉันคิดว่าสินี่ดูท่าทางจะเหมาะกับคุณโคโคโตบุก
สินะ”

คุณโคโคโตบุกก็คลายมุมปากด้วยความเขินอายขึ้นเรื่อย ๆ
แล้วพิมพ์เสียงเบาว่า “ฉันชอบ....สิริขมพูล่ะ”

จากนั้นก็พูดด้วยใบหน้าที่แดงเรื่อว่า

“แต่ทำไมถึงคิดจะชื่อของฝากให้ฉันล่ะ? ตอนนั้น
ฉันทำไม่ดีใส่อีโนอุเอะบ่อย ๆ แท้ ๆ”

เธอเงยหน้ามองผมด้วยสายตาแสดงความคาดหวัง
ผมนิ่งอึ้ง

จู่ ๆ ความรู้สึกอบอุ่นใจที่แสนหวานก็เจือด้วยรสเผ็ด
ขม

——— เพราะรุ่นพี่โทโกะบอกให้ชื่อของฝากให้ทุกคนนะ

รุ่นพี่โทโกะพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนพี่สาวเป็นห่วงน้องชาย
ว่าการคบกันในแต่ละวัน สิ่งสำคัญคือการสังสรรค์เรื่องเล็ก ๆ
น้อย ๆ เข้าด้วยกันนะ แล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน

ผมเปิดปากด้วยความรู้สึกเหมือนในใจถูกทิ่มแทง

“ตอนที่ผมไปเยี่ยมคุณโคโตบุกิ จู่ๆ ผมก็ตะโกน โหวกเหวกแล้วก็กลับไป ก็เลยตั้งใจจะซื้อของขวัญนะ.....”

พอเห็นคุณโคโตบุกิทำท่าผิดหวัง ผมก็รีบเสริมว่า

“ละ แล้วก็ จินคิดว่าถ้าให้ที่ห้อยมือถือนี่แล้วคุณโคโตบุกียอมสนทนากับคงดีนะ”

ทันใดนั้น นัยน์ตาของคุณโคโตบุกีก็นูนประกายอ่อนหวาน เธอเอียงหน้าอย่างเขินๆ

“ฮะ ฮะ.....ไม่ต้องโกหกก็ได้ แค่อินุเอะซึ่อของฝากให้ฉัน แล้วเก็บมันไว้กับตัวตลอดจนถึงเดี๋ยวนี้ แค่นั้นฉันก็ดีใจแล้วละ”

คำพูดที่ว่า โทหก ทำให้ผมรู้สึกเจ็บแปลบ

แต่ว่า.....

“จะรักษาอย่างตีจนชั่วชีวิตเลย”

ทันทีที่คุณโคโตบุกิเงยหน้าขึ้นยิ้ม หัวใจที่แข็งแกร่งก็กลับอ่อนนุ่มและเต็มตื้นขึ้นอีกครั้ง

นัยน์ตาที่ไม่ได้มีแผนร้าย ไม่มีการหักหลัง เพียงแต่จ้องมองผมอย่างใจจดใจจ่อด้วยความซื่อตรงและบริสุทธิ์.....

นัยน์ตาที่ได้ช่วยเหลือผมไว้

เมื่อวาน คนที่คอยกอดผมปลางร้องไห้ และช่วยคำจูนผมที่กลับมาจากบ้านของริวโตะคุงด้วยความรู้สึกตกต่ำสุดขีดคือคุณโคโตบุกินั่นเอง

ไม่ต้องเขียนนิยายแล้วก็ได้นะ

ถึงไม่เขียนนิยาย แต่ฉันก็ยังอยู่ข้างอินุเอะนะ

ผมตั้งใจมากที่เธอพูดเช่นนั้น พลังน้ำตาไหลพราก ๆ ขนาดไหนกันนะ

ผมคิดว่าสำหรับคุณโคโตบุกิแล้ว ผมไม่ได้เก็บความทรงจำที่โหดร้ายจนถึงเดี๋ยวนี้เหมือนมิอุ

แต่พออยู่กับคุณโคโตบุกิ ผมรู้สึกว่ามีควมกล้าหาญ ผุดพลุ่ง ผมรู้สึกเอ็นดูคำพูดที่ห้วน ๆ และดูเพียรพยายามกับความอ่อนโยนอย่างไม่ประสีประสาจากหัวใจ

เหมือนกับวันคืนที่แสนสงบและเรียบง่ายตามที่ผมต้องการคือสิ่งนี้นั่นเอง

ถ้าได้อยู่กับคุณโคโตบุกิ ผมก็เข้มแข็งขึ้นได้

เพราะงั้นผมจะไม่สับสน ไม่ต้องเป็นนักเขียนก็ได้

ถ้าได้เดินไปตามทางกว้าง ๆ ที่ทุกคนเดินภายใต้พระอาทิตย์ที่สดใส ยิ้มไปกับคุณโคโตบุกิด้วยตัวตนของอิโนอุเอะ โคโนยะ และได้รับการค้าจุนไปอย่างนี้ คงไม่มีสิ่งไหนจะสุขใจไปมากกว่านี้อีกแล้ว

“วันนี้กลับด้วยกันได้ไหม?”

“อืม”

เธอพยักหน้าและหลบตาอย่างอาย ๆ

“อ๊ะ พวกโมริจึงมาแล้ว ไปก่อนนะ”

เธอสะบัดมือเบา ๆ เหลือบตามองมาทางนี้ พลังผละห่างออกไป ซึ่งท่าทางเช่นนั้นดูน่ารักไม่หยอก

“ดูเหมือนจะใจเย็นลงได้แล้วนี่”

พอเหลือวหลัง ก็เห็นอาคุดางวาระคองทอดสายตาอ่อนโยน
มา

“เห็นหยุดเรียนเลยเป็นห้วง”

“โทษทีนะที่ตองให้อาใจใส่หลายเรื่อง แล้วก็ขอบคุณ
ที่.....พามีอูมานะ”

“เปล่า ๆ ฉันแค่เป็นผู้ติดตามเท่านั้นเอง อาซาคุระตั้งใจ
มาเจออีโนอุเอะเองนะ”

ถ้อยคำที่ดูเป็นผู้ใหญ่เจือด้วยรอยยิ้มสงบนิ่ง

ผมคงจะได้รับความช่วยเหลือจากมีอูและอาคุดางวาระคอง
แน่เลย.....

ตอนที่แยกกันในร้านคอฟฟี่ชอป ผมไม่รู้ว่ตองทำยังงัใด
รู้สึกใจผ่อและทำท่าจะล้มเลิก แต่วันนี้ผมกลับบอกความรู้สึก
ให้อาคุดางวาระคองรู้ได้อย่างตรงไปตรงมา

“ไม่หวั่น ฉันดีใจนะที่นายบอกฉันว่าจะหยุดยื่นคิดดู
ก็ได้นะ เพราะเงินฉันเลยหาค่าตอบได้นะ”

ผมบอกด้วยน้ำเสียงสดใส

“ฉันจะไม่เป็นนักเขียน จะไม่เขียนนิยายแล้วละ”

อาคุดางวาระคองหุบยิ้ม ซึ่งผิดกับท่าทางกระโดดโลดเต้น
ของผม เขาทำหน้ากังวลนิด ๆ

“งั้นเหรอ..... ถ้าอีโนอุเอะตัดสินใจว่าอย่างนั้น ฉันก็
คงไม่มีอะไรจะพูด แต่กับซากุราอิเคลิย์ร้กันแล้วใช่ไหม?”

ลู่ ๆ ทั้งร่างผมก็ขนลุกชันเหมือนต้นคอดอนนาบด้วย
ของเย็น ๆ

สาวน้อยวรรณกรรม กับ นักเขียนผู้เผชิญหน้ากับพระเจ้า

เรื่อง : มิซึกิ โนมูระ / ภาพ : มิโมะ ทาคะโอะ

แปล : ช่อตดา

บรรณาธิการ : ศุภย์ชาติ

กองบรรณาธิการ

สุธาวิทย์ ดั่งธนาวิรุฒม์

darknesswind

Art Director : Chrono

ปก : Calbee

รูปเล่ม : ศิรวิทย์ ดั่งธนาวิรุฒม์

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนตรีพิชิต ถ. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พวง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 160 บาท

จัดจำหน่ายโดย อนุวรรณเป็นแก้ว โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

160 บท

BUNGAKUSHOUJO TO KAMI NI NOZOMU ROMANSHIE GE

© 2008 Mizuki Nomura

All Rights Reserved.

First published in Japan in 2008 by KADOKAWA CORPORATION ENTERBRAIN

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION ENTERBRAIN through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

แนว : Mystery

เหมาะสำหรับ : ทั่วไป

สาวน้อยวรรณกรรม นักเขียนผู้เพี้ยนหนักกับพระเจ้า

“ไม่ต้องเขียนนิยายก็ได้นะ ฉันจะอยู่เคียงข้างเธอเอง”...
นานาสะพูดเช่นนี้กับโคโนอะ ผู้ได้รับความช่วยเหลือ แต่ว่า
คำพูดของริวตะคุงที่บูโคโนอะจนทำให้รู้สึกว่ “อาจจะ
ทำลายคุณโคโตบุทิกก็ได้” .....ในเวลาเช่นนี้ จู่ๆ รุ่นพี่โทโกะ
ก็มาหายไป เหลือเพียงชุดนักเรียนที่ถูกกรีดจนขาดวันอยู่
ในบ้านว่างๆ เท่านั้น โคโนอะจะตามโทโกะไปริบล่า? เขาจะ
ตอบออกมาว่ายังงกับความจริงที่ค่อยๆ เพี้ยนขึ้นมา? คำ
อธิษฐานของโทโกะ ความเกลียดชังของคานาโกะ ความ
สิ้นหวังของริวตะ... จุดหมายปลายทางของเรื่องราวที่
ถูกปิดไว้เป็นความลับ บัดนี้จะถูกเปิดเผยออกมาแล้ว.....!
เรื่องราวของ 'สาวน้อยวรรณกรรม' ในที่สุดก็ได้เวลา
ปิดม่าน!!

